

Θέμα 1ο: Σάββατο 12 / Κυριακή 13 Οκτωβρίου 2025

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ, ΣΟΦΙΑ ΘΕΟΥ

Μικρή Εισαγωγή

Σήμερα, παιδιά, θα κάνουμε με τη φαντασία μας ένα ταξίδι. Θα πάμε δυο χιλιάδες περίπου χρόνια πίσω, σε μια μικρή πόλη της Παλαιστίνης, στην Ναζαρέτ.

Αγιογραφική Διήγηση

Ξαπλωμένη με τα ολόλευκα σπιτάκια της και τους καρπερούς της κήπους κάτω από τον δυνατό ήλιο, ολη την ημέρα αντιβούιζε από τις φωνές των παιδιών. Σ' αυτήν τη μικρή πόλη, ανάμεσα σ' αυτά τα παιδάκια, εζησε και ο Κύριος μας τα παιδικά Του χρόνια. Φρόνιμος, υπάκουος, ευγενικός κι αγαπητός από όλους.

Όταν ο Ιησους έγινε δώδεκα χρονών, η Παναγία και ο αγιος Ιωσήφ απεφάσισαν να Τον πάρουν μαζί τους στα Ιεροσόλυμα, οπου πήγαιναν σχεδόν κάθε χρόνο, για να εορτάσουν το Πάσχα.

Για τους Ισραηλίτες, το Πάσχα ήταν η μεγαλύτερη εορτή. Ξέρετε τι γιόρταζαν; Τη θαυματουργική διάβασή τους από την Ερυθρά Θάλασσα. Στην εβραϊκή γλώσσα Πάσχα θα πει διάβαση, πέρασμα.

Όλοι λοιπόν οι Ισραηλίτες έπρεπε τουλάχιστον μια φορά στη ζωή τους να εορτάσουν το Πάσχα στα Ιεροσόλυμα και να προσκυνήσουν τον Ναό του Σολομώντος, όπου υπήρχαν τα Αγια των Αγίων. Οι ευσεβείς όμως Ισραηλίτες φρόντιζαν να πηγαίνουν τακτικά, σχεδόν κάθε χρόνο, και να εορτάζουν εκεί το Πάσχα. Έτσι ευσεβείς και γεμάτοι ζήλο ήταν κι ο Ιωσήφ και η αγία Μητέρα του Κυρίου.

Αρχισαν, λοιπόν, τις ετοιμασίες για το ταξίδι. Ετοιμάσθηκαν κι αποφάσισαν να ξεκινήσουν. Τα ταξίδια τότε, παιδιά, ήταν μακρινά και κουραστικά, γιατί έπρεπε να μετακινείται κανείς πάνω σε ζώα, καμήλες συνήθως, ή με τα πόδια. Ήταν όμως κι επικίνδυνα, γιατί υπήρχαν κακοί άνθρωποι, ληστές, που καιροφυλακτούσαν. Την νύκτα έκαναν επίθεση στους ταξιδιώτες και εάν τους χάριζαν τη ζωή, οπωσδήποτε τους έπαιρναν ό,τι πολύτιμο είχαν μαζί τους.

Γι' αυτό οι προσκυνητές συνεννοούνταν και ξεκινούσαν πολλοί μαζί για το μακρύνο ταξίδι — σχημάτιζαν έτσι αυτό, που λέμε караβάνι. Μ' ένα τέτοιο караβάνι ξεκίνησαν κι ο Χριστός με την Παναγία Μητέρα Του και τον προστάτη τους Ιωσήφ. Σταματούσαν τα μεσημέρια σε τοποθεσίες με νερό και σκιά, δροσίζονταν και ξεκουράζονταν κάτω από τις φοινικιές, και πάλι ξεκινούσαν. Στον δρόμο όλοι τους, μικροί — μεγάλοι, έψαλλαν ωραίους ύμνους. Τα παιδιά, γεμάτα χαρά και περιέργεια έτρεχαν σαν πουλιά μπροστά από τους μεγάλους και γέμιζαν με τις τρυφερές φωνές τους τον αέρα.

Κάποτε, από μακριά, φάνηκε η Ιερουσαλήμ. Μπορείτε να φανταστείτε, παιδιά, τη συγκίνηση και την χαρά όλων, ιδιαιτέρως των μικρών παιδιών.

Σαν μελίτσι οι προσκυνητές τριγύριζαν στους δρόμους και με τις καρδιές τους γεμάτες ευσέβεια και αγάπη προς τον Θεό, κατευθύνονταν στον Ναό του Σολομώντα, που ήταν το καύχημα των Ισραηλιτών.

Με πόση χαρά θ' ανέβηκε ο Κύριος μας τα μεγάλα μαρμαρένια σκαλοπάτια του, θα πέρασε κάτω από τις πολυτελείς και ωραίες στοές του και θα μπήκε στο Ναό... Οι γονείς του με συγκίνηση πρόσφεραν τη θυσία τους.

Κανείς δεν κατάλαβε πόσο γρήγορα τέλειωσε η γιορτή. Τα караβάνια των προσκυνητών, πριν ακόμη χαράξει, ξεκινούσαν, για να επιστρέψουν. Τα Ιεροσόλυμα σιγά — σιγά άδειάζαν. Τότε ετοιμάστηκε να επιστρέψει και το караβάνι, με το οποίο η Αγία Οικογένεια είχε έρθει. Φόρτωσαν τα λιγοστά πράγματα τους και ξεκίνησαν.

Όλη τη μέρα περπάτησαν. Συντροφιάς — συντροφιάς, οι αντρες, οι γυναίκες, τα παιδιά κουβέντιαζαν για ό,τι είχαν δει στην Αγία Πόλη, για ό,τι είχαν ακούσει. Τα παιδιά μάλιστα έτρεχαν, όπως συνήθως, μπροστά ψάλλοντας και ωραίους θρησκευτικούς υμνους.

Ο Ιησούς δεν φαινόταν. Όμως κανείς δεν είχε ανησυχήσει. Ήταν φρόνιμος και υπάκουος. Όταν βράδιασε και στάθμευσε το караβάνι, τα παιδιά, κουρασμένα και πεινασμένα, έτρεξαν το καθένα στην μητέρα του. Η Παναγία αναζήτησε τον Κύριο μας. Ρώτησε τα παιδιά, ρώτησε τους μεγάλους. Κανένας όμως δεν Τον είχε δει. Ανησύχησαν πολύ. Και μέσα στη νύχτα, ξαναπήραν σιωπηλοί, βιαστικοί τον δρόμο της επιστροφής.

Είχε ξημερώσει, όταν έφτασαν στα Ιεροσόλυμα κατάκοποι, με πόδια πονεμένα. Πώς όμως να καθίσουν ν' αναπαυθούν, αφού η ανησυχία τους ετρωγε την καρδιά; Και πήραν τους δρόμους ζητώντας τον Ιησού.

Τρεις μέρες μάταια έψαχναν να τον βρουν. Και ποιον δε ρώτησαν, και ποια πόρτα δε χτύπησαν! Ήταν εξαντλημένοι και καταπικραμένοι. Την τρίτη μερα περνούσαν από τον Ναό του Σολομώντος. Στάθηκαν. Ίσως τα βήματα τους έφτασαν εκεί από τη διάθεση, που είχαν να προσευχηθούν ακόμη μια φορά, για να τους βοηθήσει ο Θεός να βρουν τον Ιησού.

Πλησίασαν με αργό κουρασμένο βήμα, ύψωσαν το βλέμμα τους κι ένας στεναγμός γεμάτος ανακούφιση και χαρά βγήκε από τα χείλη της Παναγίας. Σε μια ξεχωριστή στοά στον ιερό περίβολο του ναού, όπου γινόταν η διδασκαλία, ανάμεσα στους σοφούς και στους διδασκάλους του Νόμου, αυτούς που έφτασαν σε βαθιά γεράματα μελετώντας νύχτα και μέρα, καθόταν ο Ιησούς. Το πρόσωπο του έλαμπε. Οι γέροι σοφοί τριγύρω του τον κοίταζαν σαστισμένοι, με έκπληκτα μάτια, κι Εκείνος με ήρεμη, γλυκιά φωνή τους εκανε σπουδαίες και σοβαρές ερωτήσεις, που ήταν πολύ δύσκολο να απαντήσουν. Κι αυτοί με τη σειρά τους ρωτούσαν τον Κύριο μας. Κι Εκείνος τους έδινε τόσο ωραίες, τόσο επιτυχημένες, αληθινά σοφές αποκρίσεις, που εκείνοι τα έχαναν.

— Ποιο είναι αυτό το παιδί με τόσο πρόωρη, τόσο παράξενη και μεγάλη σοφία ρωτούσαν ο ένας τον άλλο.

— Χαρά στους γονείς του!, ψιθύριζαν οι γέροι μισοκλείνοντας με έκπληξη τα μάτια τους. Ήταν τόσο δύσκολες οι ερωτήσεις κι οι απορίες του Ιησού, ώστε οι σοφοί διδάσκαλοι αναγκάζονταν πολλές φορές να συμβουλευονται διάφορα συγγράμματα, για να δίνουν σωστές απαντήσεις. Κι όμως ο Χριστός με τις δικές του απαντήσεις τους αποστόμωνε!

Μόλις πέρασε η πρώτη έκπληξη και η συγκίνηση, η Παναγία Τον πλησίασε και του είπε:

— Παιδί μου, γιατί μας το 'κανες αυτό; Σκέψου, με πόσο πόνο και αγωνία σε ζητούσαμε τρεις μέρες τώρα...

Τους κοίταξε ο Κύριος με το φωτεινό Του βλέμμα.

— Γιατί με ζητούσατε; αποκρίθηκε με σοβαρότητα, αλλά και σεμνότητα. Δεν γνωρίζετε, πως πρέπει να βρίσκομαι στον Οίκο του Πατέρα μου;

Κανένας δεν κατάλαβε τα λόγια του Ιησού, γιατί ακόμη όλοι είχαν κλειστά τα μάτια της ψυχής τους. Όμως η Παναγία τα φύλαξε σαν πολύτιμα μαργαριτάρια μέσα στα βάθη της καρδιάς της και τα θυμότανε.

Συζήτηση

Σήμερα ακούσαμε μια ιστορία, παιδιά, που μας περιγράφει το μοναδικό περιστατικό που γνωρίζουμε από την παιδική ηλικία του Χριστού μας!

- Τι είναι όμως αυτό που γεμίζει την ψυχή μας με θαυμασμό για το πρόσωπο του Χριστού μας ακούγοντας αυτή τη διήγηση; (...)

Ακριβώς αυτό παιδιά! Πώς δηλαδή ένα μικρό παιδί είχε συγκεντρώσει την προσοχή και το ενδιαφέρον μεγάλων σοφών και αρχιερέων της Ιερουσαλήμ και πώς μπορούσε και έδινε τόσο σοφές και ωραίες απαντήσεις!

- Γιατί όμως, έδινε τόσο φωτισμένες απαντήσεις ο μικρός Ιησούς και έλυne τις απορίες που είχαν ακόμα και μεγάλοι σοφοί της εποχής του; (...)

Διότι πολύ σωστά, είχε θεία καταγωγή, ήταν ο Υιός και Λόγος του Θεού! Ήταν ο Χριστός! Ήταν γεμάτος από τη σοφία του Θεού! Τέλειος άνθρωπος αλλά και τέλειος Θεός! Θεός αληθινός, Πάνσοφος! Ο Ευαγγελιστής Λουκάς που μας περιγράφει το γεγονός στο Ευαγγέλιό του, αναφέρει ότι: "ἔξιςταντο πάντες οἱ ἀκούοντες αὐτοῦ ἐπὶ τῇ συνέσει καὶ ταῖς ἀποκρίσεσιν αὐτοῦ" (Λουκ. β' 47). Απορούσαν δηλαδή, όλοι εκείνοι που Τον άκούγαν, πώς είναι δυνατόν να δίνει τέτοιες απαντήσεις, να έχει τέτοια σοφία και γνώση του Νόμου του Θεού ένα μικρό παιδί!

- Ο Χριστός παιδιά, έδωσε και σε άλλους τη σοφία που είχε από τον Θεό Πατέρα. Ξέρετε σε ποιούς και πότε; (...)

Την ημέρα της Πεντηκοστής το Πανάγιο Πνεύμα γέμισε με θεία σοφία τους αγράμματους ψαράδες της Γαλιλαίας. Έκανε πάνσοφους τους μαθητές του Κυρίου μας, για να προσελκύσουν με τη θεία σοφία τους χιλιάδες ψυχές κοντά στον Χριστό.

- Εάν σας ρωτούσε κάποιος σήμερα αν θέλετε να γίνετε σοφοί, τι θα του απαντούσατε; (...)

Δεν υπάρχει άνθρωπος που να μην επιθυμεί να γίνει σοφός. Ο Κύριος μάς κάνει πραγματικά σοφούς! Όχι με τη φτωχή ανθρώπινη σοφία, αλλά με την ανεκτίμητη ουράνια σοφία. Μας κάνει να μπορούμε να δούμε την αλήθεια. Να μπορούμε να αγαπούμε, να διακρίνουμε το καλό και την αρετή, να αγωνιζόμαστε για την αγιότητα, να νικούμε τον πονηρό. Αυτήν την κατά Θεόν σοφία είχαν οι Άγιοι της Εκκλησίας μας, αν και πολλοί από αυτούς ήταν αγράμματοι κατά κόσμον (Άγ. Σπυρίδωνας, Άγ. Νικόλαος Πλανάς κ.α.).

- Πώς θα μπορέσουμε εμείς σήμερα παιδιά, να αποκτήσουμε τη σοφία του Θεού; (...)

- Ο Κύριός μας παιδιά, προσέφερε σε όλους μας ένα βιβλίο, πραγματικό θησαυρό, στο οποίο φυλάσσεται η σοφία του Θεού! Την Καινή Διαθήκη! Γι' αυτό πρέπει κι εσείς παιδιά, καθώς τώρα μεγαλώνετε να αφιερώνετε λίγο χρόνο κάθε μέρα για τη μελέτη της Καινής Διαθήκης. Καθώς θα περνά ο καιρός και θα συνεχίζετε τη μελέτη αυτή, θα νιώθετε τον εαυτό σας δυνατό, την καρδιά σας να γεμίζει με ανείπωτη χαρά και αγαλλίαση.
- Λόγια του Κυρίου, αλλά και περιστατικά από τη ζωή Του θα συζητάμε κι εμείς φέτος στις συναντήσεις του Κατηχητικού μας! Θα ανοίγουμε κι εμείς εδώ την Καινή Διαθήκη και όλοι μαζί θα διαβάζουμε λίγο κάθε φορά. Θα συζητάμε και θα παίρνουμε ένα σύνθημα για την εβδομάδα που θα έρθει αλλά και για τη ζωή μας ολόκληρη.
- Μαζί με την Καινή Διαθήκη μπορούμε να διαβάζουμε και άλλα βιβλία ή περιοδικά που αναλύουν τον Λόγο του Θεού.
- Και ύστερα να αγωνιζόμαστε κι εμείς με όλες μας τις δυνάμεις, αυτά που διαβάζουμε και ακούμε να τα εφαρμόζουμε. Όπως στα μαθηματικά: δεν φτάνει να μάθουμε τη θεωρία αλλά πρέπει να λύνουμε και ασκήσεις. Ο Χριστός ως παιδί δεν ήξερε απλώς τον Νόμο του Θεού, αλλά τον εφάρμοζε στην εντέλεια.

Σύνθημα: Σοφοί, μόνο κοντά στον Πάνσοφο Θεό!